

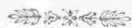
ΤΟΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ !

Καὶ ἡξεύρω μὲν, ὅτι προσκρούω εἰς τὸ σεβαστὸν τῆς περιεργείας αἴσθημα ἀναβάλλων τὸ τέλος τοῦ διηγήματος—**Ἡ κατὰ πεσοῦσα στήλη**.—πλήν ἡξεύρω συνάμα, ὅτι καὶ οἱ συνδρομηταὶ μου εἶναι τόσῳ καλοὶ, ὥστε θέλουσι μοὶ ἐπιτρέψει τὴν συνέχειαν αὐτοῦ εἰς τὸ ἀμέσως ἐπόμενον φύλλον, καθόσον σήμερον, συμβὰν ὅλως ἀνεξάρτητον τῆς θελήσεώς μου μὲ ἀναγκάζει νὰ τὴν διακόψω.

Τὸ κάτωθι δημοσιεύμενον ἐπρομήθευσεν ἡμῖν ἡ τολμηρὰ φίλια, λαβοῦσα αὐτὸ ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ φίλου κυρίου Σ. Π. Βενέτου, ὅστις τὸ δίδει μὲν διὰ μετὰφρασιν ἡμεῖς ὁμῶς τὸ λαμβάνομεν ὡς πρωτότυπον· καθότι ἐνῶ ἡ ἐκθετομένη ἀλήθεια εἶναι γενικὴ, συνάμα καὶ ἡ γλῶσσα καὶ αἱ ἰδέαι εἶναι πιστὸν ἀπεικόνισμα τῶν αἰσθημάτων τοῦ φίλου ἡμῶν, τὸν ὁποῖον ἠθέλαμεν παρακαλέσει νὰ γράφῃ, ἢ κατ' αὐτὸν νὰ μεταφράζῃ ἐνίοτε παρόμοια, καὶ πιστεύομεν, ὅτι δὲν ἤθελε κοπιάσει ἀσκόπως.

Ἡ ΕΚΛΕΙΨΑΣΑ ΕΞΩΤΙΚΗ.

ὑπὸ Σ. Π. ΒΕΝΕΤΟΥ.



Α'.

Εἶχα τελειώσει τὰ δεκάξ ἔτη, ὅταν μοῦ ἐπαρουσιάσθῃ πρώτην φράν, ἐνθυμούμαι δὲ ὅτι ἦτον ὥρχια ἐπὶ τῶν Μαιῶν. Εἶχα ἐξέλθει τῆς πόλεως μόνος, καὶ ἐβάδιζα ἀσκόπως διὰ τῶν πεδιάδων σκεπτικὸς καὶ ἀνήσυχος, χωρὶς νὰ ἡξεύρω τὸ διατί. Πρὸ τίνος καιροῦ ἤμην τοιοῦτος καὶ μοῦ ἤρρεσκεν ἡ ἐρημία.

Εἶδα τὸν ἥλιον βυθιζόμενον εἰς θάλασσαν πορφυρὰν καὶ χρυσήν, τὰς σκιὰς κατερχομένας ἀπὸ τὰ κατωφερῆ μέρη εἰς τὴν πεδιάδα, τοὺς ἀστέρους ἀνάπτοντας ἓνα πρὸς ἓνα εἰς τὸν κυανὸν οὐρανόν. Τὰ πτηνὰ ἐκελαδοῦσαν εἰς τὸ χεῖλος τῶν λιμνῶν. Οἱ τερετισμοὶ τῆς ἀηδόνος ἠκούοντο εἰς μακρὰ διαστήματα. Ἦκουα πρὸς τούτοις τὰ φύλλα τῶν δένδρων σειόμενα καὶ τὰ μεγάλῃ χόρτῃ κύπτοντα ὑπὸ τὴν ἑσπερινὴν αὐρὰν μὲ θλιβερόν καὶ γλυκὺν ψιθυρισμόν. Ἡ σελήνη, ἥτις